ב ס ״ ד

בהיכלו

מיסודו של
מרן מוהרא״ש זי״ע

בנשיאות מו״ר
הרה״צ ר׳
יצחק שמואל
אהרן לעזער
שליט״א

גליון מס׳
198

פרשת **בשלח** תשפ״ן

מי רוצה לחזר אחר החשך?

בדרך לארץ ישראל, החוצה ממצר הנפש המעיק, מצוה הקדוש ברוך הוא למשה רבנו להאריך את הדרך עבור בני ישראל, ולא לעבור דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא, ונח לחזר משם למצרים.

הפליאה גדולה מאד - המצרים מררו את חייהם של בני ישראל כל כך, עד שרש״י מביא שפרעה "היה שוחט תינוקות ישראל, והיה רוחץ בדמם ומרר את חייהם", **איך יתכן בכלל, אפלו מחשבה פורחת בעלמא, שיירצו לחזר לקזה מקום מחריד? ועוד אחרי נסים נגלים כאלו?**

התשובה פשוטה וצריכה להחקק בלבנו:

אדם יכול להתעורר מאד מדבורי הצדיק, לשמע דרך נפלאה איך אפשר להיות דבוק בהשם יתברך כאן בזה העולם, איך התורה הקדושה שייכת אליו גם, איך אפשר לדבר אל השם יתברך ולהנות מזיו דבקות בשכינה הקדושה.

לכאורה אין מצב שאדם כזה יתקרר, הרי גאלה פרטית זוהרת אליו אל תוך החשך, הוא רואה איך אפשר לצאת מכל מיני חשך שייש בעולם, לחיות חיים טובים בזה העולם, האם אדם כזה ירצה לשוב מצרימה? לחזר אל המקום בו המוח נתון בממצר, רחוק מגאלה ועבודת השם בשמחה?

למרבה הצער התשובה היא כן, עם ליצנות אחת האור מתכסה מעיניו.

היד הקטנה

רבנו הקדוש מביא בשם הבעל שם טוב הקדוש (לקוטי מוהר״ן חלק א׳ סימן קלג): **"אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת לפני העינים, ומעכבת מלראות אורות גדולים".**

בפשטות נפלאה באר מוהרא״ש: היד הקטנה הזאת, היא כאשר בא לץ ומניף עם היד בדרך בטוח וזלזול, הנה התעוורר אחד ללמוד בדרך הלמוד של רבנו ז״ל, לומר הדברים כפשר בין אם מבין ובין שלא מבין, לקשר את עצמו לתורה הקדושה בשעורין כסדרן כל יום כפי כוחו, ופיו החל בדבורים אל השם יתברך, בדרך לחיי גן עדן בזה העולם, והנה בא אחד, עם תנועת בטול בידו: "אה, זה לא נקרא למוד, זה לא נקרא בעמת עבודת השם" והחשיך את האור המאיר את העולם...

כל כך קשה היא הליצנות שהיו יכולים לבחר אז בדרך שנוח לשוב בה למצרים!

אם בני ישראל היו עוברים דרך ארץ פלשתים, ופוגשים את אותם שחכמינו הקדושים אומרים עליהם (עבודה זרה יט ע״א): "ובמושב לצים לא ישב - שלא ישב במושב אנשי פלשתים, מפני שליצנים היו", **אחרי נסים ונפלאות כאלו, גלוי אלוקות שגלה משה רבנו הצדיק האמת, כח הליצנות היה מחליש זאת, כל כך קשה היא הליצנות שהיו יכולים לבחר אז בדרך שנוח לשוב בה למצרים, לחשך והמצר!**

לא יוביל אותך לטוב

כמה צריך להזהר ולבקש מהשם יתברך שנזכה לכלכת בדרכי התמימות והפשיטות, לברח כמו מאש מליצנות, ואנשים שבכותם לזלזל ולכבות את האורות שהצדיקים מגלים בפנינו, חכמינו הקדושים אומרים "תחלת עבירה הרהור הלב, שניה לה ליצנות", אם רואה הנך אחד שמסגל להחליש אותך ולבטל את למודי הצדיקים שמאירים לך את החיים, דע לך שהאדם הזה רחוק מלהיות בעל מוח נקי וכשר, התחברות אליו ולהיות משפע ממנו לא יוביל אותך לטוב.

שנזכה לקבל דברי הצדיק האמת, עצותיו הנעימות והמאירות בתמימות ובפשיטות גמורה, למען נאיר ימינו בזה ובבא לנצח!

(על פי זאת התורה בשלח א)

נחלת

קולות וצלצולים

פעם אחת
הלך מוהרא״ש ז״ל לטייל
אחר חצות לילה בדרכו
עם תלמידיו, ודבר
עמהם כדרכו דבורים
ערבים ומתוקים על־
פי דרכו של רבנו ז״ל,
ופתאום עברה מכונית
של "מכבי־אש", וכידוע
כשהיא נוסעת לכבות
אש - היא צופרת ומריעה
בכל מיני קולות, ואפילו
שיהיה אמצע הלילה,
אין זה משנה, המכוניות
של "מכבי־אש" צופרות,
מצלצלות ומריעות
בכל מיני קולות משנים
ונוסעות במהירות, ענה
ואמר מוהרא״ש: ראוי
גם ראוי איך שנוסעים
לכבות אש, הרי צריכים
לצעק ולצלצל ולהתרות
בכל מיני קולות וזעקות,
תרועות וצלצולים וכו׳
וכו׳, **כמו־כן מי שרוצה
לכבות את אש התאוות
רעות הבועות בו, אין
שום עצה אחרת, אלא
לצעק אל השם יתברך
ולהריע ולזעק על מר
נפשו האמללה שנפלה
בחשך.**

"מי שקשה לו למצא זווגו, יאמר בכוונה שירת הים" (ספר-המדות, אות חתון, סימן א׳)

ממכתבי מו"ר
הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

סְגֻלָּה לְשָׁלוֹם בַּיִת וּלְפַרְנָסָה

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, יוֹם ו עֶרֶב שַׁבָּת קֹדֶשׁ לְסִדְרַ בְּשַׁלַּח
שַׁבָּת שִׁירָה ט שְׁבָט הַתשפ"ה

הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וְכָל טוּב סֶלָה יַגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַגָּרִים בְּיַבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב, עִיר הַשִּׂמְחָה, וְדֵי בְּכָל אֵתַר וַאֵתַר, הוי"ה עֲלֵיהֶם יַשְׁרֶה שְׁכִינָתוֹ תָּמִיד.

הַשַּׁבָּת קוֹרִין פָּרָשַׁת בְּשַׁלַּח, וְהִיא **שַׁבָּת שִׁירָה**, שַׁבָּת מֵעֵין קְדֻשַּׁת שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח שֶׁבּוֹ עָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם סוּף וְאָמְרוּ שִׁירָה חֲדָשָׁה לְפָנֵי בּוֹרֵא עוֹלָם בָּרוּךְ הוּא, וְנִקְבָּעָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּתוֹךְ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם, שֶׁתָּמִיד יְהַלְלוּ וְיַזְמְרוּ לוֹ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַנִּפְּלָאוֹת וְהַנִּפְלָאוֹת שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל עֵת וּבְכָל זְמַן, וְלֹא יִקָּמְצוּ דִּבּוּרִים שֶׁל שִׁיר וְשֶׁבַח אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֶלָּא יוֹסִיפוּ בְּכָל פַּעַם עוֹד וָעוֹד, עַד שֶׁזֶּה יֵעָשֶׂה כְּלִי נִפְלָא לְקַבֵּל בְּתוֹכוֹ אֶת כָּל הַבְּרָכוֹת הַמְיֻעָדוֹת לָבוֹא עָלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם.

וְהִנֵּה יָדוּעַ לָנוּ מִדִּבְרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה ב. - פְּסָחִים קיח:), שֶׁזִּוּוּגוֹ וְגַם פַּרְנָסָתוֹ שֶׁל אָדָם מֻשְׁוִים לִקְרִיעַת יַם סוּף, וְעַל כֵּן, כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ שִׁירָה עַל הַיָּם בְּפֶה מָלֵא וּבְנֶפֶשׁ חֲפֵצָה, כָּךְ עָלֵינוּ לוֹמַר שִׁירָה וּשְׁבָחָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַנִּפְלָאוֹת וְהַנִּפְלָאוֹת שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל מַה שֶּׁנּוֹגֵעַ לְזִוּוּגֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ, וְהִיא הַסְּגֻלָּה הֲכִי גְּדוֹלָה לְזִכּוֹת לְשָׁלוֹם בַּיִת אֲמִתִּי וּלְפַרְנָסָה בְּשֶׂפַע, כִּי מִיָּד שֶׁאָדָם נוֹתֵן הַלֵּל וְהוֹדָאָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֶסֶד שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל עִנְיָנָיו, זֶה הַכְּלִי הֲכִי גָּדוֹל וַהֲכִי מִפְאָר שֶׁאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּתוֹכוֹ עוֹד יוֹתֵר הִתְעַלּוּת בְּשָׁלוֹם בַּיִת, וְעוֹד יוֹתֵר שֶׂפַע בַּפַּרְנָסָה עַד בְּלִי דַּי.

עַל כֵּן נָבוֹא נָא מִשַּׁבָּת זֹאת וְנַתְחִיל חַיִּים חֲדָשִׁים שֶׁל שִׁירָה וְזִמְרָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֶסֶד חִנָּם שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל עֵת, וּבְדֶרֶךְ זֶה נִזְכֶּה לִשְׂפַע גָּדוֹל הֵן בְּרוּחָנִיּוּת וְהֵן בְּגַשְׁמִיּוּת, וְלִשְׁלוֹם בַּיִת אֲמִתִּי וּפַרְנָסָה בְּהַרְחָבָה גְּדוֹלָה, וְלִרְאוֹת בִּישׁוּעַת ה' בְּכָל הָעִנְיָנִים.

...

הַמְאַחֵל לָכֶם שַׁבַּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ.

יצחק שמואל טריבין ליעזר

שו"ת ברסלב

מאת מוהר"ש זי"ע

הַאִם יֵשׁ מְקֹרִים שֶׁכֵּן צְרִיכִים לָתֵת לְיֶלֶד סְטִירָה אוֹ מַכָּה קְטַנָּה?

שָׁמַעְתִּי שֶׁהָרַב מְדַבֵּר הַרְבֵּה מַעֲנִין חִנּוּךְ הַיְלָדִים, וְשֶׁצָּרִיךְ לְהִתְנַהֵג אִתָּם בְּסַבְלָנוּת וְלֹא לְהָרִים יָדַיִם וְכוּ'. אֲנַחְנוּ מְאוֹד מִשְׁתַּדְּלִים וּמַקְפִּידִים שֶׁלֹּא לְהָרִים חַס וְשָׁלוֹם יָד עַל הַיְלָדִים, וְרָצִיתִי לָדַעַת הָאִם יֵשׁ מְקֹרִים שֶׁכֵּן צְרִיכִים לָתֵת לְיֶלֶד סְטִירָה אוֹ מַכָּה קְטַנָּה, אוֹ שֶׁלֹּא מִשְּׁנָה מָה יִקְרֶה - לֹא מְרִימִים יָד עַל הַיְלָדִים?

אֶשְׁמַח לְקַבֵּל תְּשׁוּבָה מֵהָרַב.

תשובה

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ד' לְסִדְרַ שְׁמִינִי
כ"ג נִיסָן הַתשע"ג

שָׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נ"י.

לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רַבֵּנוּ ז"ל הִקְפִּיד מְאֹד מְאֹד לֹא לְהַכּוֹת יְלָדִים, וּבֶאֱמֶת אַף אֶחָד לֹא יָכוֹל לַעֲצֹר אֶת עַצְמוֹ מִזֶּה; כִּי לְהַכּוֹת אֶת הַיְלָדִים זֶה בָּא מֵעֲצָבִים. כְּשֶׁאָדָם יֵשׁ לוֹ עֲצָבִים, הוּא מוֹצִיא אֶת הָעֲצָבִים שֶׁלּוֹ עַל הַיְלָדִים וְכוּ' וְכוּ', זֶה לֹא מִצַּד חִנּוּךְ וְכוּ', וְאַף אֶחָד לֹא נָקִי מִזֶּה. וְלָכֵן לֹא בְּחִנָּם שָׂרְבְּנוּ ז"ל הַזְהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד לֹא לְהַכּוֹת אֶת הַיְלָדִים.

וְלָכֵן אַשְׁרֵי הַהוֹרִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם אֶת הַסַּבְלָנוּת, וְלֹא מַכִּים אֶת הַיְלָדִים בְּשׁוּם פָּנִים וְאֹפֶן כְּלָל, רַק מְדַבְּרִים אִתָּם וּמַסְבִּירִים לָהֶם כְּמוֹ שֶׁמַּסְבִּירִים לְגָדוֹל. וּכְבָר אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת בָּנִים סִימָן ק"ז):

"הַבָּנִים שׁוֹטִים, כְּשֶׁאֲבִיהֶם כַּעֲסָן"; כִּי כְּשֶׁהָאַבָּא כַּעֲסָן וְהַבֵּן שׁוֹאֵל אוֹתוֹ מַשֶּׁהוּ וְכוּ', וְהָאַבָּא צוֹרֵחַ וְצוֹעֵק עָלָיו כְּמִטָּרֵף וְכוּ' - אֲזַי הַבֵּן נִשְׁאָר שׁוֹטֶה וְכוּ'. אַבָּא צָרִיךְ לְהוֹרִיד אֶת עַצְמוֹ אֶל יְלָדָיו, וּלְסַפֵּר לָהֶם סִפּוּרֵי צַדִּיקִים, וְכֵן לְהִתְעַנְיֵן בְּכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, שֶׁזֶּה מֵעִקַּר הַחִנּוּךְ.

עִם כָּל זֹאת, כְּשֶׁיֶּלֶד קָטָן רָץ בְּאֶמְצַע הָרְחוֹב וְכוּ', אוֹ מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּגַפְרוּרִים וְכוּ', אוֹ מַדְלִיק אֶת הַגַּז וְכוּ' - אָז נוֹתְנִים לוֹ מַכָּה קְטַנָּה עַל הַיָּד וְכוּ', אֲבָל אַף פַּעַם לֹא נוֹתְנִים סְטִירָה, וּצְרִיכִים לִשְׁמֹר עַל זֶה מְאֹד מְאֹד.

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בִּתְפִלָּתִי שֶׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בַּעֲדְךָ, שֶׁיִּהְיֶה לְךָ הַצְלָחָה מְרֻבָּה, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תַּשְׂכִּיל וְתַצְלִיחַ.

הַמְאַחֵל לְךָ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה מִן הַשָּׁמַיִם

לִמְצֹא יוֹתֵר וְיוֹתֵר!

אָשִׁירָה לַה'

(שְׁמוֹת טו, א)

נוֹתֵן כֹּחַ לִתְפִלָּה

אִם אָדָם מוֹדֶה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַל הַחֲסָדִים שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ, עַל יְדֵי זֶה רוֹאֶה שֶׁיֵּשׁ לוֹ כֹּחַ לִפְעֹל בִּתְפִלָּתוֹ, וְזֶה נוֹתֵן לוֹ כֹּחַ לְהִתְפַּלֵּל הֲלָאָה, כִּי הַסַּמ"ך מֵ"ם אוֹרֵב עַל כָּל אֶחָד מִמֵּאָז מִמֵּאָז לִשְׁבֹּר אוֹתוֹ: "מַה לְּךָ לְהִתְפַּלֵּל כִּי הֲלֹא שׁוֹמְעִים אוֹתְךָ וְכוּ', וְלֹא עוֹשִׂים אֶת רְצוֹנְךָ וְכוּ', וְלָרִיק יְגִיעֲךָ" וְכוּ', אֲבָל בְּזֶה שֶׁמּוֹדֶה עַל הַחֲסָדִים וְהָרַחֲמִים גְּמוּרִים שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, **בָּזֶה מִתְחַזֵּק לִבּוֹ וְרוֹאֶה שֶׁבֶּאֱמֶת הוּא יָכוֹל לִפְעֹל אֵצֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְלָכֵן הוּא מַמְשִׁיךְ לְהִתְפַּלֵּל**, וְזוֹ שְׁלֵמוּת הַתְּפִלָּה, שֶׁמִּצַּד אֶחָד צְרִיכִים לָתֵת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וּמִצַּד שֵׁנִי לְהַמְשִׁיךְ לְבַקֵּשׁ וְלֹא לַעֲזֹב אֶת עַצְמוֹ כָּרֵגַע.

מוֹצִיא אֶת הַמְּרִירוּת

בֶּאֱמֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִם הָאָדָם נִסִּים נִגְלִים וְנִסִּים נִסְתָּרִים בְּכָל עֵת, אֲבָל הָאָדָם אֵינוֹ מְסֻגָּל לִקְלֹט אוֹתָם, וּמִזֶּה בָּא שֶׁסּוֹבֵל כָּל כָּךְ הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְהוֹלֵךְ כָּל כָּךְ מְמֹרְמָר, **אֲבָל אִם הָיָה נוֹתֵן תָּמִיד תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַל כָּל חֶסֶד וָחֶסֶד - הָיָה מִתְרַחֵב לִבּוֹ וְאַף פַּעַם לֹא הָיוּ לוֹ קְשָׁיוֹת עָלָיו יִתְבָּרַךְ, וְסוֹף כָּל סוֹף רוֹאֶה נִסִּים נִגְלִים שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.**

הַסּוֹד שֶׁל הַצַּדִּיקִים

זֶה הַסּוֹד שֶׁל הַצַּדִּיקִים, אֵיךְ שֶׁעָבְרוּ אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, הוּא עַל יְדֵי שֶׁנָּתְנוּ תָּמִיד תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְיֵדְעוּ שֶׁאֵין שׁוּם עֵצָה אַחֶרֶת בְּזֶה הָעוֹלָם אֶלָּא לִחְיוֹת עִם תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, לְהוֹדוֹת וּלְשַׁבֵּחַ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֶסֶד חִנָּם שֶׁעוֹשֶׂה **וְעַל יְדֵי זֶה מַצְלִיחִים מְאֹד.**

(לִקּוּטֵי הֲלָכוֹת נַחֲלוֹת הֲלָכָה ד', שִׂיחוֹת מוֹהֲרַ"ש י"א, עֶרֶךְ תּוֹדָה וְהוֹדָאָה)

גֻּלָּה בְּדוּקָה וּמְנֻסָּה לִשְׁלוֹם בַּיִת - הָיָה מוֹהֲרַ"שׁ נוֹהֵג לוֹמַר - הוּא שֶׁמִּדֵּי יוֹם וָיוֹם יִקַּח הָאָדָם דַּקָּה מֵהַהִתְבּוֹדְדוּת וְהַשִּׂיחָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּבְדַקָּה זוֹ יוֹדֶה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁנָּתַן לְמִצֹּא וּלְהָקִים בַּיִת, לְהַרְחִיב בָּזֶה אֶת הַדִּבּוּר עוֹד וָעוֹד: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מַכִּיר הֵיטֵב לְמָה זָכִיתִי, אֵיפֹה הָיִיתִי וְאֵיךְ הָיִיתִי נִרְאֶה לִפְנֵי כֵן, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי וְזָכִיתִי לְהִתְחַתֵּן", **זוֹ הַסְּגֻלָּה הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר לְשָׁלוֹם בַּיִת!**

גַּם אִם עֲדַיִן לֹא הַכֹּל בְּדִיּוּק בִּשְׁלֵמוּת, זוֹ הַדֶּרֶךְ - רַק לְהוֹדוֹת, כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ זַ"ל - "מִי שֶׁקָּשֶׁה לוֹ לְמְצֹא זִוּוּגוֹ יֹאמַר בְּכַוָּנָה שִׁירַת הַיָּם" (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, חֻתּוּן א'), מְצִיאַת הַזִּוּוּג אֵינֶנָּה רַק בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה, בְּכָל יוֹם וָיוֹם אָדָם צָרִיךְ לִמְצֹא יוֹתֵר וְיוֹתֵר, לְהַגִּיעַ לְשָׁלוֹם בַּיִת טוֹב יוֹתֵר, וְזֶה עַל יְדֵי "אָשִׁירָה לַה'!", אָכֵן **פֹּה מֻרְמָז כָּל הַסּוֹד לְשָׁלוֹם בַּיִת אֲמִתִּי** - 'אָשִׁירָה' הוּא מִלְּשׁוֹן הוֹדָיָה, לֹא רַק אָז, כָּל יוֹם מֵחָדָשׁ אֲנִי אוֹמֵר אֶת הַשִּׁירָה בְּשִׂמְחָה וּבְכַוָּנָה, **מוֹצֵא אֶת הַטּוֹב וּמוֹדֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.** אָדָם כָּזֶה יִהְיֶה לוֹ שָׁלוֹם בַּיִת אֲמִתִּי.

בַּמִּדְרָשׁ מוּבָא מָשָׁל - בַּת הַמֶּלֶךְ נָעֲשְׂתָה בְּרֹגֶז עִם אָבִיהָ וְסָרְבָה לְדַבֵּר עִמּוֹ. הַמֶּלֶךְ שֶׁהִצְטַעֵר כָּל כָּךְ וְחָשַׁב מַחֲשָׁבוֹת מָה יַעֲשֶׂה בִּשְׁבִיל שֶׁתַּחֲזֹר הַבַּת לְדַבֵּר עִמּוֹ, עָלָה לוֹ רַעְיוֹן - קָרָא לְכַמָּה מְעֻבָּדָיו וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי שׁוֹכֵר אֶתְכֶם שֶׁתָּבֹאוּ בְּאֶמְצַע הַלַּיְלָה לָאַרְמוֹן, לְחֶדֶר שֶׁל בִּתִּי, תַּחְטְפוּ אוֹתָהּ, וְנִרְאֶה מַה יִּהְיֶה...

כֵּן עָשׂוּ, בָּאוּ בְּאֶמְצַע הַלַּיְלָה נִכְנְסוּ לְתוֹךְ הָאַרְמוֹן, וּבָאִים לְחַדְרָהּ לְחָטְפָהּ, וְהִיא רוֹאָה וּמִתְחִילָה לִצְעֹק: "אַבָּא! אַבָּא! הַצִּילוּנִי! תַּצִּיל אוֹתִי!"... אוֹ אָז בָּא אָבִיהָ הַמֶּלֶךְ וְאָמַר לָהּ: **בִּתִּי, עַל זֶה חִכִּיתִי, רָצִיתִי לִשְׁמֹעַ אֶת קוֹלֵךְ, כָּל כָּךְ הַרְבֵּה זְמַן שֶׁלֹּא דִּבַּרְתְּ אִתִּי מִלָּה, זֶה כָּל כָּךְ כָּאַב לִי...** וְהִנֵּה עַכְשָׁו אַתְּ קוֹרֵאת לִי, **זֶה מַה שֶׁרָצִיתִי.**

אֹמֶר הַמִּדְרָשׁ - זֶה הָיָה הַמַּצָּב עַל יַם סוּף, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, הֵם רָאוּ נִסִּים וְנִפְלָאוֹת, כָּל כָּךְ הַרְבֵּה דְּבָרִים, וְהִנֵּה חוֹשְׁבִים שֶׁעַכְשָׁו הַכֹּל בְּסֵדֶר, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא קֵרֵב אוֹתָנוּ אֵלָיו וְהַכֹּל בְּסֵדֶר, וּמִמֵּילָא הָיְתָה הִתְרַשְּׁלוּת בְּעִנְיַן הַכָּרַת הַטּוֹב, תּוֹדָה וְהוֹדָאָה עַל הֶעָבָר וּתְפִלָּה עַל לְהַבָּא, אוּלַי הָיוּ צַדִּיקִים שֶׁכֵּן נָהֲגוּ, אֲבָל כְּלָלִיּוּת הָעָם הִתְרַשְּׁלוּ בָּזֶה.

וְאָז הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הִכְנִיס אוֹתָם לְמָבוֹי סָתוּם כְּזֶה שֶׁאֵין פֹּה בְּרֵרָה, כָּאן אֲנַחְנוּ עַכְשָׁו בְּמַצָּב יוֹתֵר גָּרוּעַ מִמָּה שֶׁהָיִינוּ. כִּי בְּמִצְרַיִם עוֹד הָיָה לָהֶם אֲבַטִּיחִים וְדָגִים, אֲבָל פֹּה עַכְשָׁו זֶהוּ זֶה... זֶה מַמָּשׁ מַצָּב שֶׁל פִּקּוּחַ נֶפֶשׁ, אוֹ כָּכָה אוֹ כָּכָה.

וּמָה עָשׂוּ?, וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל ה' - אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, **זֶה מַה שֶּׁרָצִיתִי הַשְׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלֵךְ, הַשְׁמִיעִי לִי אֶת הַקּוֹל שֶׁלָּךְ** - מַה שֶּׁשָּׂכַחְתְּ, בִּזְמַן קָצָר כָּזֶה, שָׁבוּעַ, מֵאָז שֶׁיָּצָאתְ מִמִּצְרַיִם וּכְבָר שָׂכַחְתְּ.

מֵהַיְשׁוּעָה הַזֹּאת קִבַּלְנוּ לְמוּד נוֹרָא לַחַיִּים: שֶׁעָלֵינוּ לַחֲקֹק בַּנֶּפֶשׁ שֶׁלָּנוּ, שֶׁתָּמִיד תָּמִיד נִזְכֹּר **אֶת זֶה שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְחַכֶּה לִשְׁמֹעַ אֶת הַקּוֹל שֶׁלָּנוּ,** אָדָם שֶׁזָּכָה לִישׁוּעָה, מִיָּד הוּא צָרִיךְ לְהוֹדוֹת בְּכָל לִבּוֹ לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: "תּוֹדָה לְךָ ה' עַל כָּל הַיְשׁוּעוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִמִּי, כָּךְ וְכָךְ, שֶׁהָיִיתִי בְּצָרָה כָּזוֹ וְכָזוֹ, וְהוֹשַׁעְתָּ אוֹתִי", **לֹא לְהַפְסִיק לְהוֹדוֹת, וְלֹא לְהַפְסִיק לְבַקֵּשׁ הֲלָאָה:** "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! אַתָּה הוֹצֵאתָ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם עִם נִסִּים, אֲנַחְנוּ לֹא מַפְסִיקִים לְהוֹדוֹת עַל כָּל פֶּרֶט מַמָּשׁ, עַל הַדָּם עַל הַצְפַרְדֵּעַ עַל הַכִּנִּים וְעַל הֶעָרֹב, אָנוּ לֹא מַפְסִיקִים לְהוֹדוֹת, וּמְבַקְּשִׁים הֲלָאָה". הַאִם מִישֶׁהוּ הִבְטִיחַ שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל לֹא יִגִּיעוּ עוֹד פַּעַם לְצָרָה כָּזוֹ?, אָמְנָם הֵם קִוּוּ שֶׁלֹּא תִּהְיֶה עוֹד גְּלוּת, אֲבָל בַּמְּצִיאוּת רָאִינוּ שֶׁהָיוּ אַרְבַּע גָּלֻיּוֹת, חוּץ מִגָּלוּת מִצְרַיִם.

זֶהוּ כְּלָל גָּדוֹל בִּתְפִלָּה, רַבֵּנוּ זַ"ל אוֹמֵר בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן חֵלֶק א' סִימָן ב', **שֶׁהַחֵרֶב שֶׁל הִתְפִּלָּה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פִּיּוֹת, מִצַּד אֶחָד תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, וּמִצַּד שֵׁנִי תְּפִלָּה וּבַקָּשָׁה עַל הֲלָאָה** - שֶׁאֵינוֹ מִתְיָאֵשׁ וּמַמְשִׁיךְ לְבַקֵּשׁ, וְעַל כָּל דָּבָר, קָטָן אוֹ גָּדוֹל, הוּא נוֹתֵן תּוֹדָה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁלֹּא יִהְיֶה דָּבָר שֶׁקָּטָן בְּעֵינָיו לָתֵת עָלָיו תּוֹדָה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

דֶּרֶךְ שֶׁל תְּפִלּוֹת

הַבָּחוּר שֶׁהוֹפִיעַ בְּמִפְתָּן "מִתְיִבְתָּא הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ" נִרְאָה הָיָה נֶחְפָּז.

בְּאוֹתָן שָׁנִים שֶׁהָיוּ אַךְ לִפְנֵי עֲשׂוֹרִים בּוֹדְדִים, שְׁנוֹת מָסַךְ הַבַּרְזֶל הַקּוֹמִינִיסְטִי, הֵצֵר דָּבָר אֶחָד בְּעִקָּר אֶת

לִבּוֹתֵיהֶם שֶׁל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים -

צִיּוּן רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, אֲשֶׁר שָׁם חֶלְקַת מְחֹקֵק סָפוּן, הַמָּקוֹם אֲשֶׁר מוּכָן לְתִקּוּן הָעוֹלָם, סָגוּר וּמְסֻגָּר אֵין יוֹצֵא וְאֵין בָּהּ.

תְּפִלּוֹת רַבּוֹת נִשְׁפְּכוּ כַּמַּיִם, אַנְשֵׁי הַנַּחַל נוֹבֵעַ כָּמְהוּ וְכָסְפוּ - לְהַגִּיעַ לְפָחוֹת פַּעַם בַּחַיִּים לְמָקוֹם גְּנִיזַת רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, לוֹמַר אֶת עֶשְׂרֶת הַמְּזֻמּוֹרִים שֶׁל הַתִּקּוּן הַכְּלָלִי וְלִזְכּוֹת לַהַבְטָחָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל: מִי שֶׁיָּבוֹא עַל קִבְרִי וְיֹאמַר שָׁם אֵלּוּ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטְל תְּהִלִּים הַנִּ"ל וְיִתֵּן פְּרוּטָה לִצְדָקָה - אֲפִלּוּ אִם גָּדְלוּ וְעָצְמוּ עֲוֹנוֹתָיו וַחֲטָאָיו מְאֹד מְאֹד, חַס וְשָׁלוֹם, אַזַי אֶתְאַמֵּץ וְאֶשְׁתַּדֵּל לָאָרֵךְ וְלָרַחֵב לְהוֹשִׁיעוֹ וּלְתַקְּנוֹ".

הַבָּחוּר, שֶׁעֲדַיִן לֹא טָבַל רֹאשׁוֹ וְרֵבּוֹ בְּבֵית מִדְרָשָׁם שֶׁל אַנְשֵׁי הַצַּדִּיק לֹא הִגִּיעַ לְהִשְׁתַּקֵּעַ אַף לֹא לְחֻדָּשִׁים סְפוּרִים, הוּא הָיָה כָּאן לְמַטָּרָה אַחַת - לְהַשִּׂיג בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית אֶת הַמִּסְמָכִים הַנִּדְרָשִׁים שֶׁבַּעֲבוּרָם כְּלֵי הַאי וְאוּלַי יוּכַל לְנַסּוֹת לְקַבֵּל אַשְׁרַת כְּנִיסָה.

אַךְ יָמִים עָבְרוּ וְהַבָּחוּר רַק טָבַע בְּיָם שֶׁל מְנִיעוֹת וְעִכּוּבִים עֲצוּמִים, הוּא לֹא תֵּאַר לְעַצְמוֹ שֶׁיִּתָּקֵל בְּחוֹמוֹת שֶׁל בֶּרְזֶל כָּאֵלּוּ, בְּעֵינֵי רוּחוֹ הָיְתָה נִסְיֹעָתוֹ לְנִיוּ יוֹרְק לֹא יוֹתֵר מֵעֲצִירָה קְטַנָּה בַּדֶּרֶךְ אֶל הַיַּעַד, וְהִנֵּה הוּא עֲדַיִן כָּאן, מַרְגִּישׁ תָּקוּעַ.

בְּאַחַד הַיָּמִים בְּשִׂיחָה עִם רֹאשׁ הַמִּתִיבְתָּא - מוֹהֲרָא"שׁ זי"ע, שָׂפַךְ אֶת מַר לִבּוֹ, הַנִּסְיוֹנוֹת הָרַבִּים, הַתִּכְנוּנִים שֶׁלֹּא עָלוּ בְּקָנֶה אֶחָד עִם הַמְּצִיאוּת וְהָאַכְזָבָה הַגְּדוֹלָה.

מוֹהֲרָא"שׁ עָנָה לוֹ וְאָמַר: אַף שֶׁנִּסְיוֹנְךָ אֶל הַצַּדִּיק וְכַיּוֹצֵא בּוֹ בְּוַדַּאי יִהְיוּ עַל זֶה תָּמִיד מְנִיעוֹת וְעִכּוּבִים, וְהָאָדָם צָרִיךְ לְהַכִּיר שֶׁבְּוַדַּאי יִצְטָרֵךְ מְסִירוּת נֶפֶשׁ לְהַגִּיעַ אֶל תִּקּוּן הַנִּצְחִי, אֲבָל לִפְעָמִים עוֹמְדוֹת לְפָנָיו מְנִיעוֹת כָּאֵלּוּ שֶׁאִי אֶפְשָׁר בִּשּׁוּם פָּנִים וְאֹפֶן לְשַׁבֵּר אוֹתָן כָּעֵת, אֲזַי צָרִיךְ לָדַעַת שֶׁאִי אֶפְשָׁר לִדְחֹק אֶת הַשָּׁעָה וְלִשְׁבֹּר עַצְמוֹ כָּל כָּךְ, אֶלָּא עֲדַיִן צָרִיךְ לְהַרְבּוֹת בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁיִּזְכֶּה לְהוֹצִיא מֵהַכֹּחַ אֶל הַפֹּעַל כָּל מַה שֶּׁרוֹצֶה בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

"שֵׁב כָּאן" יֵעֵץ לוֹ מוֹהֲרָא"שׁ, "וּבְכָל יוֹם תַּרְבֶּה בִּתְפִלָּה וְהִתְבּוֹדְדוּת עַל דָּבָר זֶה, וּבִנְתַיִם גַּם תַּחְטֹף טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי שֶׁל תּוֹרָה וַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ"

הַבָּחוּר קִבֵּל אֶת הַדְּבָרִים, וְהִתְיַשֵּׁב לַחְבֹּשׁ אֶת עַצְמוֹ בְּ"עִכּוּב" זֶה אוֹצְרֵי אוֹצָרוֹת שֶׁל לִמּוּדִים בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, לָהֶם לֹא זָכָה וְלֹא הָיָה זוֹכֶה לְעוֹלָם בְּמָקוֹם אַחֵר.

לְאַחַר תְּקוּפָה זוֹ, שֶׁל תְּפִלּוֹת וְכִסּוּפִים יַחַד עִם יְשׁוּב הַדַּעַת, הִגִּיעָה יְשׁוּעָתוֹ בְּדַרְכּוֹ פְּלִאִית - לְפֶתַע קִבֵּל אֶת כָּל הָאִשּׁוּרִים הַנִּדְרָשִׁים עַל מַגָּשׁ שֶׁל כֶּסֶף, הוּא הִגִּיעַ לְצִיּוּן רַבֵּנוּ ז"ל בְּדַרְכּוֹ הַמֻּלָּךְ בְּאֹפֶן שֶׁהָיָה נָדִיר בַּיָּמִים הָהֵם, שֶׁאֲחֵרִים בְּקֹשִׁי קִבְּלוּ וִיזָה רַק לָעֲיָרוֹת הַגְּדוֹלוֹת וְאִלּוּ לְאוּמַן הָיוּ צְרִיכִים לְהִתְגַּנֵּב וּלְהִתְחַמֵּק מֵהַשּׁוֹמְרִים שֶׁהָפְקְדוּ עַל הַתַּיָּרִים.

עַד שֶׁסִּפֵּר הַלָּה לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בַּחֲזָרָתוֹ מִשָּׁם - כָּל כָּךְ הִתְהַפְּכוּ הַמְּנִיעוֹת הַקָּשׁוֹת לִנְעִימוֹת, שֶׁבַּמֻּלוֹן הָרוּסִי הִצִּיעַ לוֹ בַּעַל הַמֻּלוֹן מֵעֲצְמוֹ כְּלִי לְנִטִּילַת יָדַיִם שַׁחֲרִית לְיַד הַמִּטָּה, בְּשָׁמְעוֹ שֶׁהַיְּהוּדִים מְבַקְּשִׁים דָּבָר כָּזֶה...

"לְכָל זֶה זָכִיתָ" אָמַר לוֹ מוֹהֲרָא"שׁ, "מֵחֲמַת שֶׁלֹּא דָּחַקְתָּ אֶת הַשָּׁעָה, אֶלָּא הִרְבֵּיתָ בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְרַק בִּזְכוּת הַתְּפִלּוֹת וְהַתַּחֲנוּנִים זָכִיתָ לִפְעֹל יְשׁוּעָה גְּדוֹלָה וְיָפָה כָּזוֹ"

(שִׂיחוֹת מוֹהֲרָא"שׁ חֵלֶק ז' עֲרֶךְ "דְּחִיקַת הַשָּׁעָה")

סיפור לשבת

עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי

אֵין לִי שׁוּם חֵשֶׁק לִלְמֹד, הַאִם לְהַכְרִיחַ אֶת עַצְמִי לְכָךְ?

חֵשֶׁק וְרָצוֹן אֵינוֹ דָּבָר תָּמִידִי. כְּשֶׁאָדָם קוֹבֵעַ שִׁעוּרֵי תּוֹרָה בְּכָל מַה שֶּׁלִּבּוֹ חָפֵץ - תַּנַ"ךְ, מִשְׁנָיוֹת, גְּמָרָא וְכוּ' - אֲפִלּוּ בְּלִי רָצוֹן, וּמַמְשִׁיךְ בָּהֶם בְּעַקְשָׁנוּת בֵּין אִם מֵאִיר לוֹ כָּעֵת אִם לָאו, **בְּמֶשֶׁךְ הַזְּמַן יִרְאֶה אִיךְ שֶׁיִּבְעַר בּוֹ חֵשֶׁק וְאַהֲבַת הַתּוֹרָה.** זֶהוּ סֵדֶר דֶּרֶךְ הַלִּמּוּד שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל - שֶׁאָדָם יָכוֹל לִגְרֹס בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה תָּמִיד אֲפִלּוּ **אִם אֵינוֹ מֵבִין, אֲפִלּוּ כְּשֶׁאֵין לוֹ שׁוּם חֵשֶׁק וְרָצוֹן כְּלָל,** רַק עוֹשֶׂה בְּדֶרֶךְ חֹק מִפְּנֵי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא צִוָּה עָלָיו. וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה **שֶׁסּוֹף כָּל סוֹף תִּהְיֶה הַתּוֹרָה חֲקוּקָה בְּלִבּוֹ.**

וְעַל כָּלָם תִּזְכֹּר אֶת עֵצַת הַהִתְבּוֹדְדוּת: בְּכָל יוֹם תֹּאמַר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ: **"רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי רוֹצֶה מְאֹד שֶׁתִּבְעַר בִּי אַהֲבַת הַתּוֹרָה, אֲבָל בֵּינְתַיִם קָשֶׁה לִי וְאֵין לִי חֵשֶׁק, אָנָּא תַּעְזְרֵנִי שֶׁאֶזְכֶּה לִלְמֹד בְּהִתְמָדָה רַבָּה".** וְאָז תִּרְאֶה אֵיךְ שֶׁפִּתְאוֹם תִּקָּבֵל סִיְעָתָא דִּשְׁמַיָּא מְיֻחֶדֶת, וְתִזְכֶּה לְמְתִיקוּת הַחַיִּים וְטוֹב לְךָ לָנֶצַח.

הַאִם לְהַרְחִיב בְּהִתְבּוֹדְדוּת עַל הַנְּפִילוֹת שֶׁלִּי אוֹ שֶׁלֹּא כְּדַאי?

מֻתָּר לְךָ לְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּפָרְטֵי פְּרָטִיּוּת, אֲבָל בְּתַנַאי שֶׁזֶּה לֹא מֵבִיא אוֹתְךָ לִידֵי עַצְבוּת וְדַכָּאוֹן חַס וְשָׁלוֹם, **עִקַּר הַיְּדִיעַ דְּבָרִים צָרִיךְ לִהְיוֹת מִתּוֹךְ שִׂמְחָה וְרֹב גַּעְגּוּעִים אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,** בִּבְחִינַת (יְשַׁעְיָה נא) תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה (עַיֵּן לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן חֵלֶק א' סִימָן קע"ח), שֶׁמִּמֵּילָא הִתְרַגְּשׁוּת וְהִתְעוֹרְרוּת אַתָּה מִתְחָרֵט כָּל כָּךְ עַל הֶעָבָר וְאוֹמֵר: **"רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵיךְ עָשִׂיתִי כָּזֹאת וְכָזֹאת, אֲנִי כָּל כָּךְ מִתְבַּיֵּשׁ, אָנָּא רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם תִּמְחֹל וְתִסְלַח לִי, אֵינִי יוֹדֵעַ בְּעַצְמִי אֵיךְ עָשִׂיתִי מַעֲשִׂים גְּרוּעִים כָּאֵלּוּ, אָנָּא ה', תַּעְזֹר לִי מֵהַיּוֹם וָהָלְאָה שֶׁאֶהְיֶה בְּרִיָּה חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי וְלֹא אֶחֱזֹר לִדְבָרִים כָּאֵלּוּ לְעוֹלָם",** וּכְשֶׁתַּרְגִּיל עַצְמְךָ בְּדִבּוּרִים כָּאֵלּוּ תַּרְגִּישׁ עַצְמְךָ כִּבְרִיָּה אֲחֶרֶת לְגַמְרֵי, וְכָל זֶה בִּשְׁעַת הִתְבּוֹדְדוּת וּוִדּוּי דְּבָרִים, **אֲבָל שְׁאָר כָּל הַיּוֹם תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׂמַח עִם כָּל נְקֻדָּה טוֹבָה שֶׁאַתָּה זוֹכֶה לַחֲטֹף לְעַצְמְךָ.**

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: breslev.shely@gmail.com

להשתתפות בזכות הגדולה בהדפסת והפצת הגיליון

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכנתיל, סניף: 725 מספר חשבון: 26437

בנדרים פלוס: קופת "ידידי עיר ברסלב"

לציין בהערה: עבור גיליון בהיכלו